

Évközi 14. vasárnap – 2012. július 8. – B év

Marci igen kiváló családból származó fiúcska volt. Szülei sikeres, komoly karriert befutott emberek. Két nagyobb testvére kitűnő tanuló, egyik még egy jónevű gimnáziumban, másik pedig már az egyetemen. Marci azonban valahogy kilógott a családból. Nem volt olyan ügyes, okos, rátermett, mint a szülei és a testvérei. Szorgalma elmaradt a család elvárásaitól, tanulmányi eredményei közepesek, sőt néha rosszabbak voltak. A szülők, de a bátyjai is, nem győzték hangsúlyozni elégedetlenségüket. Tehetségtelennek, bénának, a család szegényének titulálták Marcit újra és újra. A kisfiú ilyenkor csak lehajtotta a fejét, s tehetetlenül széttárta a kezét. Szinte nem volt olyan nap, amikor hol gúnyosan, hol haragosan ne hányták volna a szemére, hogy mennyire szerencsétlen butuskának, élheteretlennek tartják. Egyszer azonban elkezdett megváltozni a helyzet. A szülők akkor szembesültek ezzel, amikor egy fogadóórán az iskola igazgatója szinte dicsőhimnuszt zengett Marciról a szokásos fejszólás helyett. „Biztos, hogy a mi fiunkról beszél?” – kérdezte az édesapa. „Az egy kis lökött, lusta kölyök.” – toldotta meg az édesanya is. Amikor azonban otthon tüzetesebben átvizsgálták az ellenőrzőjét, azt látták, hogy szinte mindenből javított, csak négyes-ötösei vannak. Igen csodálkoztak. Amikor pedig év végén minden eddiginél sokkal jobb bizonyítványt hozott haza, újra felkeresték az igazgatót, ezúttal Marcival együtt. „Ki mellé ültették ezt a gyereket, hogy ilyen jó hatással van rá?” – kérdezte az apa. „Nem egy másik diáknak köszönhető: Marci maga érte el ezt a jó eredményt. Azonban nagy segítségére van az új napközis tanárnő. Talán jó lenne, ha megismernék.” – mondta az igazgató. Amikor beléptek a tanáriba, s köszöntek a napközis tanárnőnek, az fel sem nézett. Az igazgató megbökte a karját és rámosolygott. Erre a tanárnő élénk gesztikulálásba kezdett a kezeivel, szintén mosolyogva. „Micsoda? Ez a nő süketnéma?” – hüledezett Marci anyukája. „Hát éppen ez az, ez a titka! Ő tud hallgatni, és soha nem mond rólam semmi rosszat.” – bukott ki a kisfiúból.

„Hát nem az ács ez? A Mária fia? A rokonai is itt élnek közöttünk. Honnét vette mindezt?” Hitetlenkednek és hüledeznek a názáretiek. Nem értik, hogyan lehetséges, hogy ilyen bölcsességgel tanít és még állítólag csodákat is tesz valaki, aki az ő poros utcákon, tereiken szaladgált, aki később a gyalu és a fejsze fölött izzadt, aki nem több, mint egy közülük. Bizony, még Jézust is elszomorítja, negatívan érinti ez a bizalmatlanság, ez a bekategorizálás. Földijeit nagyjából nem tudják elhinni, még csak elképzelni sem, hogy Ő lehetne a Messiás, az Isten Fia. Ahogyan az evangéliumban számos más helyen a hit, a feltétlen bizalom váltja ki Jézusból, hogy csodát tegyen, gyógyítson, úgy otthon Názáretben a hitetlenség, a lenéző bizalmatlanság akadályozza a csodák kiteljesedését. A názáretiek bele sem gondolnak, hogy saját magukat is leminősítik, semmibe veszik azzal, hogy nem fogadják el Jézust Messiásként pusztán azért, mert közülük való. Mert nem lehet különb náluk.

Milyen fájdalmasan lebéníthatja az embert, ha nem néznek ki belőle semmit, ha szinte semmire nem tartják képesnek! Ugyanakkor szárnyakat adhat legtöbbünknek a bizalom, a jóindulatú biztatás. Nagyon nem mindegy, hogy mit várunk el egymástól, mire tartjuk képesnek egymást! Óriási hiba sok szülőtől vagy pedagógustól, hogy nem támaszt komoly elvárásokat a gyermekével, a rábízottakkal szemben. Az csak árt, ha nem engedjük neki gyermekeinket a komoly megpróbáltatásoknak, ha magunk akarunk elintézni helyettük mindent. Mint ahogy az is árt, ha vannak ugyan elvárásaink, de ezek mellé nem párosul türelem, bizalom, segítőkészség és kellő realitás. Ha csak szidalmazni, elégedetlenkedni tudunk, akkor a másik előbb-utóbb magától is becsúszik abba a skatulyába, amelybe zárni akarjuk. Elhiszi, hogy ő tényleg ennyi: nem képes többre, jobbra. Ha viszont dicsérni, biztatni is tudunk, ha segítünk ott, ahol még valóban segítségre van szükség, és ha az elvárásaink nem rólunk, hanem tényleg a másiktól szólnak, vagyis reálisak, akkor sokban hozzájárulhatunk embertársaink életének kiteljesedéséhez. Ha pedig Isten gyermekének tekintjük őket és a szeretet gyakorlásában is mellettük állunk, akkor örök üdvösségükön is munkálkodunk.